

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Η αυταπάρνηση μοιάζει συχνά με θάνατο του εαυτού μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Το μήνυμά του για τη σημερινή Κυριακή, 12 Σεπτεμβρίου 2025, εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Ο Σεβασμιώτατος τονίζει μεταξύ άλλων ότι: *“Είναι δύσκολος ο δρόμος της αληθινής αγάπης. Η αυταπάρνηση μοιάζει συχνά με θάνατο του εαυτού μας”.*

Παρακάτω το μήνυμα:

Μόλις την περασμένη Κυριακή, μέσα στον Ιερό Ναό που σήμερα βρισκόμαστε, υψώθηκε το υπέρτατο σύμβολο της αγάπης του Θεού για τους ανθρώπους αλλά και η πηγή εμπνεύσεως και ενδυναμώσεως για κάθε Χριστιανό: Ο Τίμιος Σταυρός.

Σήμερα, Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, η Εκκλησία μας επιθυμεί να μας διδάξει πως το ιερώτατο αυτό σύμβολο δεν αποτελεί μόνο ανάμνηση της θυσίας του Κυρίου μας, αλλά και πρόσκληση να ακολουθήσουμε τα βήματά Του. Είναι αλήθεια πως είμαστε πρόθυμοι να διακηρύξουμε την πίστη μας στον Ιησού

Χριστό. Είμαστε όμως, άραγε, έτοιμοι να τοποθετήσουμε Αυτόν ως τον μοναδικό οδηγό της ζωής μας; Είμαστε έτοιμοι να προσφέρουμε στον αδελφό μας αγάπη όμοια με του Χριστού; Είμαστε έτοιμοι να απαρνηθούμε τον εαυτό μας στο όνομα της αγάπης προς τον αδελφό μας;

Είναι δύσκολος ο δρόμος της αληθινής αγάπης. Η αυταπάρνηση μοιάζει συχνά με θάνατο του εαυτού μας. Σήμερα όμως, ο Χριστός μας ενισχύει και μας διαβεβαιώνει: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του κι ας με ακολουθήσει. Γιατί, όποιος θέλει να σώσει την ζωή του θα την χάσει· όποιος όμως χάνει την ζωή του εξ αιτίας μου και εξ αιτίας του ευαγγελίου, αυτός θα την σώσει» (Μρκ. 9: 34-35).

Πρόσκληση λοιπόν, αποτελεί το σημερινό Ευαγγέλιο. Και μάλιστα, πρόσκληση διπλή. Πρώτα, μας καλεί να μετατραπούμε σε κήρυκες και μάρτυρες της αγάπης του Χριστού στον σημερινό κόσμο. Υπάρχει, όμως, και κάτι δεύτερο: να ενωθούμε μαζί Του με έναν τρόπο που ξεπερνάει την ανθρώπινη λογική, με έναν τρόπο μυστικό, που θα ενώσει την ζωή μας με την δική Του ζωή και θα μας μεταβάλει σε μέλος του δικού Του σώματος. Και για να το βιώσουμε αυτό, μόνον ένας δρόμος υπάρχει: η συμμετοχή μας στην Θεία Λειτουργία.

Κάθε φορά που τελείται η Θεία Λειτουργία, ο καθένας από εμάς καθίσταται Μέλος του Σώματος του Κυρίου μας, ο Οποίος τελεί την θυσία του ίδιου του Εαυτού Του, πάνω στον Σταυρό. Αυτό πραγματοποιείται αοράτως. Πρέπει όμως και με τα μάτια του σώματός μας να προσεγγίσουμε το μεγάλο αυτό Μυστήριο. Έχουμε την ανάγκη να δούμε και να ακούσουμε όλα εκείνα τα υπέρλογα και θαυμαστά που τελεσιουργούνται σε κάθε Θεία Λειτουργία. Αυτός ακριβώς είναι ο ρόλος και η διακονία του κάθε λειτουργού ιερέα: Να κάνει ορατή την διαρκή αόρατη θυσία του Εσταυρωμένου Κυρίου πάνω στην Αγία Τράπεζα.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο υπέροχος αυτός Άγιος, του οποίου η μεγαλύτερη προσφορά του προς την Εκκλησία μας είναι η Θεία Λειτουργία που ο ίδιος συνέταξε, μας διδάσκει: «Όταν θα δεις τον ιερέα να σου προσφέρει το άγιο Σώμα και Αίμα του Κυρίου, μην νομίσεις ότι ο ιερέας το κάνει αυτό αλλά πίστευε ότι το χέρι που απλώνεται είναι του Χριστού. Σε κάθε Θεία Λειτουργία, ο ιερέας δανείζει στον Χριστό την γλώσσα του και προσφέρει το χέρι του» (Ε.Π.Ε. 14,716).

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας, λοιπόν, ο ιερέας είναι ο υπηρέτης του Μυστηρίου, που έχει πρωταγωνιστή τον ίδιο τον Χριστό. Είναι αυτός που βρίσκεται στην γη, αλλά κινείται στον ουρανό. Είναι εκείνος που στέκεται ανάμεσα στον ορατό και τον αόρατο κόσμο. Εκείνος που αποκαλύπτει τις αόρατες θείες δωρεές προς εμάς, αλλά και μεταφέρει τις δικές μας ικεσίες προς τα άνω.

Όλοι μας, ως βαπτισμένοι Χριστιανοί, μετέχουμε σε μία γενική ιερωσύνη, ως συλλειτουργοί του ίδιου του Κυρίου. Υπάρχει όμως και μια ιδιαίτερη, μια ειδική ιερωσύνη, στην οποία μετέχουν οι χειροτονημένοι ιερείς. Είναι οι κατ' εξοχήν ακόλουθοι του Χριστού στην σταυρική του πορεία, είναι το χέρι Του και η φωνή Του. Είναι όμως και εκείνοι που γίνονται η δική μας φωνή και η δική μας προσευχή προς τον θρόνο του Παντοκράτορα. Εκείνοι που μεταφέρουν την καρδιακή παράκλησή μας, ώστε το Άγιο Πνεύμα να κατέλθει και να μεταβάλλει υλικά πράγματα, το ψωμί και το κρασί, σε Σώμα και Αίμα Χριστού.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη τιμή για έναν άνθρωπο από τον γίνει ιερέας και ιεουργός της Θείας Λειτουργίας. Δεν υπάρχει δρόμος που να ταυτίζεται τόσο πολύ με τον δρόμο που άνοιξε ο Χριστός με τον λόγο, την ζωή και την θυσία Του. Όσο συνειδητοποιούμε το μεγαλείο της Θείας Λειτουργίας, τόσο θα αυξάνεται ο σεβασμός και η τιμή προς τον κάθε κληρικό. Στο πρόσωπό του, δεν τιμούμε ένα υψηλό αξίωμα κοσμικής εξουσίας, ούτε κάτι που τον καθιστά απλά ανώτερο από εμάς. Τιμούμε τον ιδιαίτερο σταυρό που έχει επωμιστεί, την προσφορά της ζωής του προς τον Μεγάλο Λειτουργό Χριστό, την μεγάλη ευθύνη που ανέλαβε να υπηρετεί το μεγαλύτερο και διαρκές θαύμα της ανθρώπινης ιστορίας. Για να γίνει κάποιος άξιος του μεγάλου Θεού, ο Οποίος στέκεται ανάμεσά μας ως αρχιερέας αλλά και ως ζωντανή θυσία, πρέπει να σταθεί ενώπιόν Του ως θυσία ζωντανή και αγία, με χέρια αγνά και καθαρά, με νου εξαγνισμένο, με καρδιά που αναζητά τα επουράνια και έχει απαρνηθεί τα επίγεια. Πως αλλιώς θα μπορούσε να τελέσει άνθρωπος ένα Μυστήριο, το οποίο δεν αξιώνονται να τελέσουν ούτε οι Άγγελοι;

Αλλά και όταν οι ανθρώπινες ατέλειες και αδυναμίες κάνουν την εμφάνισή τους στην ζωή του ιερέα, η παντοδύναμη και φιλόανθρωπη Χάρη του Παναγίου Πνεύματος αναπληρώνει όλα τα ελλείποντα. Το Μυστήριο της Θείας Λειτουργίας παραμένει πάντοτε απολύτως άμωμο και ενεργό, με την ζωοποιό του δύναμη να οδηγεί κλήρο και λαό στην άφεση των αμαρτιών και την αθανασία.